

som Lovforslaget bød dem. Dermed faldt den Tanke til Jorden, og den Omstændighed, at mange af dem, der den Gang fra kirkelig Side bekæmpede den af al Magt, nu med samme Iver gribe efter den som den eneste Udvej, har ikke kunnet overbevise dens tidligere Tilhængere inden for Flertallet om, at denne Vej nu er tilraadelig eller fremkommelig, ikke blot fordi disse „mange“ dog ikke ere „alle“, men ogsaa fordi Modstanden fra den anden Side er den samme nu som før. — Og hvorfor skulde man ogsaa gaa tilbage til et Standpunkt, som man altid har betragtet som det *næstbedste*, naar der nu er Udsigt til at faa det *bedste*? Saa meget mindre som det maa erkendes, at den Frihed til begge Sider, som man tilstræber paa det kirkelige Omraade, ikke *kan* opnaas fuldt ud ved den „valgfri“ eller „fakultative“ Ordning, thi i samme Grad som der gives Frihed for Kirkens Tjenere, indskrænkes den med Nødvendighed for dem, der ønske at indgaa Ægteskab. — Man har derfor fra alle Sider inden for Flertallet kunnet mødes i den Overbevisning, at nu er der kun een Udvej til at raade Bod paa de bestaaende Brøst, nemlig den af Lovforslaget anviste.

Hvad saa angaar den nærmere Ordning deraf, har man ogsaa i det væsentlige kunnet slutte sig til Lovforslaget, saavel med Hensyn til Ægteskabets Indgaaelse som med Hensyn til den kirkelige Indvielse. De Ændringer, man har foreslaaet, gaa i førstnævnte Henseende i det væsentlige ud paa, at der skal være en Ægteskabsforstander i hvert Sogn (ikke blot i hver Kommune), se Nr. 14, at det er Sogneraadet og ikke Underøvrigheden, som skal have Indstillingsretten, se Nr. 14, at der skal beskikkes Ægteskabsforstanderen en Stedfortræder, se Nr. 16 og 18, at Lærere ved Folkeskolen ikke skulle være udelukkede fra at kunne beskikkes til Ægteskabsforstandere, se Nr. 17 og 27, samt at Ægteskabsforstanderen, naar Brudeparret ønsker det, skal have Lov at mødes med dem til Ægteskabets Indgaaelse, hvor det skal

være, og ikke blot i Brudens eller Brudgommens Hjem, se Nr. 25. Endelig slutter sig hertil Forslaget under Nr. 21, som forklarer sig selv.

Med Hensyn til den kirkelige Indvielse foreslaar Flertallet kun to Realitetsændringer. Den første under Nr. 39 gaar ud paa at stille det fuldstændig frit for Ægteparret, af hvilken Præst de ønske at modtage den kirkelige Velsignelse. Naar Lovforslaget har begrænset denne Frihed, er det, efter hvad der foreligger, kun sket for ikke at berøve Folkekirken Præster og Kirkebetjente deres Offer, men dette Hensyn imødekommes formentlig tilstrækkelig ved Slutningen af vort Ændringsforslag. Det andet Ændringsforslag under Nr. 42 tilsigter kun at fjerne den Urimelighed, at det Ægtepar, som en Præst med Bispens Samtykke har nægtet at vie, og som derfor maa søge og betale Vielsen andetsteds, alligevel skal betale Offer paa det første Sted. Ganske vist kan det indvendes, at den første Præsts Kirkebetjent saa uden egen Skyld mister sit Offer, men dette Hensyn, som kun har saare ringe økonomisk Betydning, og som man alligevel kan komme udenom ved Sognebaandsløsning, kan formentlig ikke veje op mod Hensynet til Ægteparrets Ret. — Ændringsforslaget til § 24 (Nr. 44) tillægger man kun formel Betydning, og de øvrige Forslag vedrørende disse Afsnit ere kun af sproglig Natur. — Endnu skal man dog med Hensyn til det af et Mindretal stillede Forslag om, at 1ste Stykke af § 16 udgaar (Nr. 35), bemærke, at naar Flertallet ikke har sluttet sig hertil, saa er det ikke, fordi man tillægger dette Stykke nogen særlig Betydning; ja, neppe nok nogen reel Betydning, navnlig ikke den, at man skulde underkende den almindelige Lovgivningsmagts Eneret til, indtil den selv giver Afkald derpaa, at lovgive ogsaa om Folkekirken Anliggender, men saa er det netop, fordi man har ment, at det havde for ringe Betydning til at rejse nogen Strid om. Hvad særlig angaar de Krav, der mulig kunde tænkes stil-